

Sygnatura akt VI Ka 541/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **1 września 2017** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Arkadiusz Łata

Sędziowie SSO Grzegorz Kiepus (spr.)

SSR del. Agnieszka Woźniak

Protokolant Kamil Koczur

przy udziale Marka Kasieczki Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G.

po rozpoznaniu w dniu 1 września 2017 r.

sprawy **K. P.** ur. (...) w G.

syna J. i I.

oskarżonego z art. 279§1 kk i art. 288§1 kk przy zast. art. 11§2 kk i przy zast. art. 31§2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 14 lutego 2017 r. sygnatura akt IX K 428/14

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 455 kpk, art. 624 § 1 kpk

- 1) zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż ustala, że podstawę prawną rozstrzygnięć z punktów 1 – 4 stanowią powołane w nich przepisy w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu;
- 2) w pozostałej części utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
- 3) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. I. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
- 4) zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

VI Ka 541/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 14.02.2017 r. K. P. został uznany za winnego tego, że w dniu 19.11.2013 r. w G. przy ul. (...) dokonał włamania do kościoła p.w. (...) poprzez wybite szyby i witrażu, a następnie dokonał kradzieży 3 sztuk mosiężnych świeczników o łącznej wartości 1.800 zł, mszału rzymskiego o wartości ok. 250 zł, lekcjonarza o wartości ok. 40 zł, ewangeliarza o wartości ok. 100 zł, 2 sztuk dzwonek 4 – głosowych o wartości łącznej

1.144 zł, mosiężnego trójttonowego gongu o wartości ok. 2.050 zł, 6 sztuk paten o łącznej wartości ok. 360 zł, powodując jednocześnie wybicie szyby i witrażu o wartości ok. 1.107 zł, ułamanie elementu płaskorzeźby II części stacji krzyżowej w wyniku czego powstała szkoda o wartości ok. 2.500 zł, ułamanie deski z przyściennego oparcia nad ławką w wyniku czego powstała szkoda o wartości ok. 50 zł, złamanie 1 sztuki i obicie 2 sztuk świec woskowych o łącznej wartości 204 zł, uszkodzenie świecznika wotywnego poprzez zerwanie zamka od skarbonki, obicie formy świecznika i złamanie rzeźby w kształcie kwiatu w wyniku czego powstała szkoda o wartości ok. 100 zł, zniszczenie mosiężnego świecznika o wartości ok. 200 zł, w wyniku czego powstały straty o łącznej wartości 9.905 zł na szkodę Parafii p.w. (...) w G., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i w znacznym stopniu ograniczoną zdolność pokierowania swoim postępowaniem, tj. przestępstwa z art. 279 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 31 § 2 kk i za to na mocy art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 skazany został na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 46 § 1 kk orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz Parafii p.w. (...) w G. kwoty 1.000 zł.

Na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczono oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania w dniu 19.11.2013 r., tj. jeden dzień.

Na podstawie art. 44 § 2 kk orzeczono środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa klucza płaskiego rozmiaru 19 - 22 i kombinerek.

Na podstawie art. 29 ust.1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądzono do Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. I. kwotę 1.298,88 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolniono oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelacje od tego wyroku wywiodła obrońca oskarżonego zarzucając mu rażącą niewspółmierność kary wyrażającą się w wymierzeniu oskarżonemu kary 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy okoliczności popełnienia przestępstwa, oraz postawa oskarżonego po popełnieniu czynu zabronionego, a także fakt, że oskarżony działał w stanie ograniczonej poczytalności, przemawiają za warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności.

W oparciu o podniesiony zarzut obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata, ewentualnie o uchylene wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Apelacja nie była zasadna. Analiza akt sprawy, pisemnych motywów orzeczenia oraz zarzutów i wniosków apelacji prowadzi do uznania, że wniesiony środek odwoławczy na uwzględnienie nie zasługuje, a zaskarżony wyrok należy utrzymać w mocy.

Sprawstwo i wina oskarżonego nie budziły wątpliwości - nie były też kwestionowane przez obrońcę. Zastrzeżeń nie nasuwa też kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu jako przestępstwa z art. 279 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 31 § 2 kk.

Przestępstwo z art. 279 § 1 kk, które zgodnie z art. 11 § 3 stanowiło podstawę wymiaru orzeczonej wobec oskarżonego, zagrożone jest kara pozbawienia wolności od 1 roku do 10 lat. W okolicznościach niniejszej sprawy nie sposób uznać, aby wymierzona oskarżonemu kara 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności pozbawienia wolności nosiła cechy rażącej surowości już tylko z tego powodu, że zbliżona była do ustawowego minimum zagrożenia.

Zachowanie oskarżonego, rozciągnięte w czasie, było zaplanowane - realizując przestępczy zamiar oskarżony wcześniej zaopatrzył się w kombinerki, które posłużyły mu do dokonania włamania, w celu wyniesienia łupów dwukrotnie wchodził do kościoła. Wartość skradzionych i zniszczonych przedmiotów była wysoka – wynosiła ok. 9.905 zł.

O rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 kk można mówić jedynie wówczas, gdy sąd rozstrzygając o karze nie uwzględni wszystkich okoliczności wiążących się z poszczególnymi dyrektywami wymiaru kary lub też nie uwzględni ich wpływu na orzeczoną karę w wystarczającym stopniu – taka sytuacja w niniejszej sprawie nie miała miejsca. Analiza pisemnych motywów wyroku prowadzi do wniosku, że sąd rejonowy we właściwy sposób uwzględnił ustawowe dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk. Sąd miał w polu widzenia zarówno okoliczności obciążające – takie jak działanie z chęcią osiągnięcia łatwego zysku oraz rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, jak i łagodzące - przyznanie się do winy, a także działanie w warunkach ograniczonej poczytalności.

Zauważyć należy, że ograniczona poczytalność nie powoduje wyłączenia winy sprawcy, ale zmniejsza jej stopień. Sąd rejonowy uwzględnił tę okoliczność i nadał jej właściwą wagę – wymierzając oskarżonemu karę tylko nieznacznie przekraczającą ustawowy próg zagrożenia.

Oskarżony był wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa podobne, za które wymierzano mu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania. Nie zmieniło to jednak jego zachowania i postawy wobec obciążającego porządku prawnego – w dalszym ciągu wracał on bowiem do przestępstwa.

Podkreślenia wymaga, iż przypisanego czynu oskarżony dopuścił się po upływie zaledwie kilkunastu dni od uprawomocnienia się wyroku skazującego na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania za przestępstwo z art. 292 § 1 kk (k. 367). Okoliczność ta wskazuje, że warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności w niniejszej sprawie, nie byłoby wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego ustawowych celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

Z tych powodów brak było podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych.

Uznając jednak, że przepisy obowiązujące poprzednio były względniejsze dla sprawcy, sąd okręgowy w trybie art. 455 kpk zmienił zaskarżony wyrok poprzez przyjęcie, iż podstawę rozstrzygnięć z pkt 1-4 wyroku stanowiły powołane przepisy w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolniono oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.